

Basmele copilăriei

Vol. 1

ILUSTRAȚII DE DONA TONKA

Cuprins

Ded și scoica de aramă	5
Isteața Eliza	15
Hermin cel de la răscruce.....	21
Cloșca de argint.....	29

LBRIS

We know
books

A fost odată, ca niciodată, un băiat pe nume Ded. Într-o bună zi, iată ce află de la părinții săi:

—Hei, băiete, ne e tare greu a-ți spune... erai mic și nu știai decât să plângi, când te-am găsit în poarta casei. Te-am luat și te-am crescut, cu toată sărăcia noastră. Vezi bine că te iubim, dar de rămâi pe lângă noi, mai mare supărare ți-am aduce în viață. Pământ n-avem și nici cele trebuincioase pe lângă casă. Eu cu baba mea (grăi moșneagul) mai departe ne-om descurca cum om putea, tu însă ești vlăstar și este păcat să duci o viață ca a noastră, ar fi bine să pleci în lume să-ți găsești norocul.

Ded lăsă capul în jos, se apropie încet de ei și le grăi:

—N-am să uit niciodată să vă răsplătesc bunătatea, oriunde mă voi afla.

În zori, își luă rămas-bun de la cei dragi, aruncându-și pe umeri traista cu merinde, și pleacă la drum. Merse zile și nopți întregi, fără să se oprească, nici azi nu se știe peste câte dealuri și văi trecu. Într-o zi, simți că-l cuprinde osteneala și se hotărî să meargă până ce va găsi un loc bun de odihnă. Nu trecu mult și numai ce întâlni în cale o livadă.

Un loc mai bun nici nu se putea, gândi băiatul.

Se așază și, după ce își amăgi foamea, strânse la un loc legătura cu merinde și adormi. Visă o zână, ușoară ca puful de păpădie, înfășurată în mătăsurii, cu cosițele fluturând în bătaia vântului, însoțită de un stol de porumbei, care se apropie de el și-i grăi:

„Să nu te ridici, până nu vei pune mâna sub mijlocul tău. Săpând, vei da de o sabie mică și strălucitoare. Păstrează-o în taină, îți va fi de mare folos”.

Și în timp ce-i spuse să nu uite nimic din ceea ce a auzit, dispăru precum venise.

Ded, nedumerit, deschise ochii mai mult curios decât încrezător, puse mâna sub mijloc, se ridică și începu să sape cu ajutorul cuțitului pe care-l avea la cingătoare. Trudind, ceva strălucitor îi fulgeră privirea, era tocmai sabia de care îi vorbise zâna. O înfășură cu grijă

LBRIIS

We know
books

A fost odată, demult, tare de mult, pe când puricii purtau potcoave de argint, iar cerbii, coarne de aur, un împărat și o împărăteasă, blânzi și înțelepți de li se dusesse vestea peste mări și țări.

Și niciodată n-ar fi încetat cântecul și veselia în țara lor, dacă, într-una din zile, împărăteasa n-ar fi căzut la pat, bolnavă.

Și aduse împăratul vraci vestiți, de unde nu te duceai cu gândul. În cele din urmă, află de fapt că nu peste multă vreme avea să aibă un moștenitor. La această veste, din nou răsunară pretutindeni cântecul și jocul, iar când sosi ceasul, împărăteasa aduse pe lume o fetiță.

Anii trecură și, odată cu ei, prințesa Eliza se făcu mare și, pe cât de frumoasă, pe atât de ageră la minte.

Când împăratul ajunsese în pragul bătrâneții, înțelese că a sosit timpul să-i ia altcineva locul. Se sfătui cu împărăteasa și, în cele din urmă, o chemară pe fiica lor:

—Eliza, vezi bine, noi am îmbătrânit și nu mai suntem în putere să conducem împărăția. Mulți prinți au străbătut cale lungă, pentru a ni te cere de soție. De aceea, am hotărât să te dăm celui care vom crede că-i vrednic de tine, grăi împăratul.

La auzul acestor vorbe, obrații fetei se făcură precum bujorii, în timp ce grăi:

—Bunii mei părinți, știu cât mă iubiți. Pentru aceasta, vă rog să mă lăsați să aleg eu însămi pe cel ce se va arăta demn de această împărăție. El va trebui să treacă cu cinste prin toate încercările la care îl voi supune.

Împăratul, văzând înțelepciunea fetei, se bucură nespus și, fără a mai sta pe gânduri, îi chemă pe cei mai credincioși slujitori și le zise: